

Lorenz Bodock Heinrich Conrad Sarmichhausen

Primae Philosophiae Conclusiones De Uno Transcendente, Individuo, Formali, Universali, & Perfectionali in Divina natura cum primis conspicuo

Rostochii: Kilius, 1642

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn729604616>

Druck Freier Zugang

L. Bodotk. Rep. Nimm. Gm. Sarmidänim
P. U. phil. 1642.

Primæ Philosophiæ
CONCLUSIONES
DE
U N O

Transcendente, Individuo, Formali,
Universali, & Perfectionali in Divina natura
cum primis conspicuo.

QUAS

Sub Auspicio
DEI T. OPT. T. MAXIMI

Sub Presidio

VIRI

Clarissimi & Excellentissimi

DN. M. LAURENTII A BODOCK,

Eloquent: in incluta Rostochiensis Aca-
demia Professoris Ord. celeberrimi

*Omnium rectè intelligentium iudicio &
examine publico sistit*

HENRICUS-CONRADUS Garmichausen/

Depenoviensis, Philof. & S. Theol. Stud.

AUTOR & RESP.

In Auditorio Majori horis à 7. matutinis

7. Idus Julij.

•• (o) ••

ROSTOCHII

Typis NICOLAI KILLI, Acad. Typogr. Anno clc lcc. XLII.

I.

Rimam intimamq; ENTIS cùm supremi cùm inferiorum passionem hoc discursu persequi, visum fuit operæ pretium; dignissimam, cui in toto Philos: cyclo primatum deferamus, & (si plus quàm umbram veræ sapientiæ aucupamur) ingenit otijq; improbi plurimum dicemus.

2. Fulsissimè enim per plerosq; humanæ eruditionis gradus dispersum, ad ipsas absconditas rerum profunditates sese demergit, & oraculi vicem, veritatis mysteria scrutantibus, repræsentat; quin, si ulla Phil. familia divinitatem ac spiritalem naturam humanæ mentis ostentat, hïc ex prærogativæ ipsâ ἀκμῆν attingunt; terrena enim longo post se intervallo relinquens unitas à corporeis ac sensatis ad abstractissima assurgit: in ipsa quoq; Theologiæ penetralia certis conditionibus admittitur, & concinnè ac circumspicte de tremendo illo, omniq; humanæ indagini impervio mysterio loqui, nec, dictamen rectæ rationis, tam contra fundamenta fidei venire, quàm amicè cum ijs conspirare monstrat; etsi sunt, qui errorem hïc errant non ferendum, naturali subsidio dicam scribere & ad ravim reclamare ausi.

3. Ipsam nunc *πρᾶξι κατὰ τὴν ἀρετὴν* auspicamur, in qua plures fortè quàm in ulla alia Philos. parte difficultates, tyronum captum excedentes, teste Porphyr. Itaq; ad Chrysi: nos verò ut in omni eruditionis cursu non putamus cornicum oculos configendos (quod tamen fieri, non sine barbariei omine, animadvertimus) nihil solennius nec antiquius ducemus, quàm majorum premere vestigia, neq; sine gravissima causa ab ijs deflectere, quos diuturnitas & communis eruditorum calculus probavit: non etiam abs re fuerit luxuriam illam subtilitatum ad ostentanda ingenij acumina otiosis

A 2

& cali-

& caliginosis seculis invec̄tam, rescindere, ne nodum in scirpo quaeramus.

4. Notorium igitur esse puto *Unum* Transcendentale à formali primæ Philof. objecto dependere: quum enimut *Summus ille Arist.* ait, omnis scientia suas affectiones habeat, per principia de subjecto demonstratas, tenendum idem hic, etsi diverso modo, obtinere. Est autem *Trium* (plures enim non agnoscimus) affectionum unitarum, prima absoluta, quatenus enti adæquata & *antispō* est, quum cæteræ respectivæ sint secundum potentias proportionatas. Consistit autem in ipsissima reali entis indivisione adæquata & secundum se, ex qua fuit contractio & separatio ejusd. à quovis alio. Quatenus enim gradus entitativus per conceptum objectivum præsentatur, ipsa idea expressa formaliter, in suo esse concipitur distincto & proprio.

5. Non tamen synonymiam prædictæ Unitatis recipimus, quia prius & posterius admittit, nec unitatem, quam ab ente sortitur, majorem promittere potest: proximè vero ad synonyma accedere statuimus, ne unitatem disperdat, & entis diffluxum coercere valeat.

6. Hic mens infinita componit, cæteroqui latè disjecta, quæ ead. in re sunt, *distinctim*, quæ diversa, *unitim* efformat, non fictè nec objectivè consequenter, nec sibi sed naturæ accepta fert: hinc distinctè species secundum conceptum formalem eliciuntur, conjunctæ in objectivo, quum mens extra se, ante præcisionem diversi nihil prærequirat.

7. Affirmamus porrò nihil in formali *Unius* poni superadditum, nec reale nec modale, ut quidam mordicus propugnant, nisi infiniti processum & contradictionem concedere velimus: quid enim absurdius quàm introducere entitativam seu positivam realitatem extra entis Metaph. rationem formalem. *Trium* igitur generum cum sint, quæ extra spæram realitatis locantur: nos *Unum* transcendens nec commentum, nec respectivum intentionale nisi per proprium consequens ratione contractionis, sed negationem in indivisione entis exercitam statuimus; an autem entitatem sub formali involvat negant quidem Cajet & Fons. affirmamus tamen cura Soncin & Javello, quanquam utrumq; non improbabiler asserti posse censeamus.

8. Varia

8. Varia hoc *Unum* entis genera & species sub universitate sua per habitudinem inter se connectit, rerumq; ordines, ne in-
immensum labantur diffuant limitibus & repagulis suis coarctatq;
ni fiat, abyssum habes impermeabilem & inexhaustam. Ab hoc
verò ambitu amplissimo ubi discesseris, cum descensu quidem ad
subordinata transcendens Unitas simul descendit ex reg. *αγαθα
βιβλ.*; at in præcisis suis essentijs, quæq; suam convenientiam
recipiunt cum reciprocatione non solitaria sed disjuncta, hinc
omnia ad multitudinem propendent imperfectionis indicinam:
unde eam Divinitas prorsus excludit, & cum alia entia una, Divini-
tas indivisibiliter una denominatur: divisionis in se incapax, idq;
mere positivè, ex primate in essendo & causando & puritate sum-
mæ actualitatis participans. Totalitas ergo ex hac classe indivisi-
bilis Unitatis eliminatur, nec remorantur designationes, concipi-
tur enim simplex illa virtus non prout in se est & secundum totam
vim, sed prout conceptibus discriminatur dumtaxat in ordine ad
effectus diversos, ex eminenti virtute principium referentes.

9. Ceteræ unitales indivisæ, seu *TOTUM* rectius dicuntur,
actum enim cum potentia connotant, in certas classes ap. accura-
tiores Metaph. tributæ, nos potiores h. l. succinctè perstringemus.
Ordinis ac methodi observatæ rationem reddidisse nisi hinc exo-
ticum foret, & facile abs quivis, qui inter *γινωσκον* quoad nos & per
se, confusum & distinctum, actuale & potentiale distinxerit, adver-
ti posset, quanquam mirificè in hac materia ordinis ac methodi
rationem controversam faciunt Scholæ DD. cum Angelici tum
subtilis.

10. Primò nunc Unum in duo *τμήματα* partimur, ut velut en-
tis, ita ejus quoq; ratio sit vel *per se* vel *per accidens*: hoc non possi-
det naturam unius tantum ordinis, & physico nexu copulati, aut
si adeò, in suis tamen speciebus entia completa sunt, nec ex se ut
talia alterius compositionem ingrediuntur. Illud essenziale est &
determinatam habet essentiam sive simplicem seu compositam.
tam Phys. quàm Metaph. & si laxè nonnullibi cum Arist. capias,
analogæ attributionis intrinsecæ ac proportionis propriæ in-
cludet.

11. Unitas sequitur Numerica, cujus profundior in Scholastica Theolog notitia & plurimis tricus expediendis, oppidò necessaria: Intelligimus autem non illam rebus corporeis à quantitatis affectione supervenientem, quæ rem in esse completam comitatur ac denominativè afficit, & in suo esse abstracto per se Unum instar cæterorum entium participat: (ita enim sentimus & aliàs publ. Disput. cum Thom. Jac. Mart. Balfor. &c. defendimus, etsi alij in alia omnia eunt:) Sed Unitatem incommunicabilem multis sive in eodem seu inferiori statu naturæ, amittentem omnem communitatem in illa entitate, nec multiplicabilem in plura ejusdem rationis seu talia, quale est ipsum, quæ omnes conditiones suas. Hæc singularitas præter omnem mentis præcisionem immediatè extrinsecas causas existit, tenens determinatam quandam entitatem *αισθητιν*, in ultimo gradu perfectionis, actuante rem in suo essendi modo completo; ordinatè enim existentia modum secum trahit, modali discretum formalitate.

12. Quid autem essentijs hac determinatione accedat, variè disquiritur: aliter de substantijs, aliter de accidentibus, aliter de immateriatis & entium omnium norma philosophantur. Quidam modum ex natura rei in gradibus Metaph. ejusdem suppositi distinctum asseverant, alij accidentia, alij reale discrimen: Videantur autores ipsi, nos putamus hæc *ἀπὸ καὶ ἀδόκιμα*,

13. Hæc vero omnia confutare institutum non admittit & fortè præbebitur ansa aliàs. Nostra sententia est, abjuncta à mole materiæ, suapte natura individua videri, ob simplicitatem expertem substantialium partium. Verùm circa internam rationem singularitatis materialium quæritur, cui obscuritati facem accendet principij individuationis inquisitio, & 3, sunt, quæ hac prærogativâ gaudent: Materia, forma & accidentia: Postremùm à Porphyro asseri videtur Itag. c. de sp. Sed quum naturam sequantur accidentia in toto essentiali completam, tum hîc actus in infimo lineæ profundæ gradu identificetur cum superioribus, nunquam accidens nec in essentiæ Unitatem conspirabit, nec uni conceptui respondebit, plura quivis *φιλαληθῆς* absone hîc colliget.

14. De materia negotium fecerunt Thomista: afferunt autem materiam signatam. Card. Cajet. præfert materiam cum potentia proxima ad hanc determinationem identicam. Sed merito impugnantur seu materiam terminatam seu interminatam intelligant: rationes ut alibi ita & hic, in ipsam arenam reservamus. Falso pro in fundamento nisi sunt Thom. Herv. Capr. Tostat. &c. specificam Angelorum tantum differentiam adstruentes.

15. In confesso itaq; esse persuasissimi sumus, solam formam cum essentiam tum rem in specie, seu sit *ὑπάλλαλος* seu *εἰδικωπέτη*, constituere; materiam vero longè debilioris esse conditionis & imperfectionis originem: unde accurate distinguenda multitudo singularium ab unitate numerali, ortà ab actu rei indivisionis in se causa: illa materiæ, hæc formæ functio V. Arist. 2. au. §. 2. Averr. c. Algaz. d. 8.

16. Actus autem per formam impertitus vel essentiæ est vel existentia: Forma enim ceu ipsa rei essentia conjuncta cum materia, causat statim resultantiam existentia ex rei quidditate; materia ceu secundarium requisitum famulatur formæ ad existendi actum. Notandum tamen aliud esse negare materiam in statu Universitatis coessentiali naturæ, aliud in statu particularitatis, nec quod est pars individui, statim pars erit individuantis.

17. Quid autem addendo, quoque singulare distinguendo, forma hoc munus obeat, indictum hæctenus remansit. Joan. Scotus l. 2. sent. d. 3. materiam & formam geminat, ut sit vel partis vel totius quidditatis utriq;: hanc commentationem sub nube veritatem monstrare rectè expositam, ait, Jac. Zabar. lib. de princ. Ind. Ut igitur hæc pensulatiùs dispiciamus circumspèctè agendum, versamur enim inter Scyllam & Charybdim, cum propter Nominales, tum Platoniam ideam. Dicimus nos, omnia in gradibus subordinatis quæ in individuum incidunt, non ex natura rei seu modaliter, sed ratione ratiocinata distare, prout alio atq; alio conceptu terminantur ex modulo mentis effigiatò ad rationem obijciendi.

18. Quod igitur tam operose hæctenus ivimus inquisitionem, nihil ferè est præter actualem rei finitæ extra suas causas essentialiæ; omne

omne enim ens ante sui productionem nullam in se entitatem realem possidet nisi potentiam objectivam, quæ actuatur per efficientiam, & nullam compositionem τὴν esse & essentiaē conficit. Rerum vero generatione Physica possibilium dispar ratio est, supponunt enim potentiam activam cum subjectiva. Ceterum res intrinsecè constituta aliquo esse reali proprio, actu esse dicitur, & licet à semetipso differat in potentia, realis tamen entitas sit per identitatem à proprio esse sine ulla compositione, quod nihil est nisi ipsa existentia absq; diversitate in re vel forma vel proprietate quæ perinde est, utri tribuatur. Si vero diversas in re rationes effingas, intrinsecam & formalem constitutionem per distinctam à se entitatem constitues, errore prorsus infantili. Modus quoq; intrinsecè imodificatum non efficiens merito exploditur, neq; præcisa entitas suæ essentiaē quippiam abinde deperdit. Relinquitur porro nihil in essentiam competere ultra meram apprehensionem rationis abstrahentis, fundatam in contingentia rei essentialis productæ; solus autem Deus in potentia existendi nec fuit nec concipi potest ex vi enim naturæ existit cum necessitate essendi. His positus intellectus naturam finitam ab actuali efficientia & entitate reali separat sub conceptu omnino intrinseci & constitutivi primi, quo sine rei quidditas concipi nequit, ex inde de essentia, entitas realis extrinsecè ceu separabilis denominatur salva rei quidditate, quæ importat quicquid est in certa latitudine entis & ejus ratione in tali gradu & ordine collocatur. Individuans itaq; totum compositum, erit differentia explicata individualis speciem contrahens ad singularitatem, inferens terminum essentiaē ejusdem categoriæ proportionatum, seu composito seu partiali seu simplici ab eoq; denominandum: multa hic *ἀμφίετα* consulto præterimus.

19. Reliquum est in substantijs ultimum complementum seu existendi subsistentia, modus novus ad essendum actualiter cum independentia, seu terminus naturæ summum perfectionis gradum impertiens, oppositus determinatæ inexistenti rationi; determinatæ, inquit, propter conditionem incompletam & liberam, positam in statu quodammodo potentiali. Ex natura ergo

hæc

hæc suppositivitas differet, & nec materiam nec formam neq; compositum præcisè, sed ultimum omnium terminum apponit ad modum formæ, etsi debilis admodum entitatis, quæ à modificato separata destruitur statim, nec absq; eo intelligibilis est, non tamen contra. De hac subsistentia cautim philosophandum in mysterio hypostaticæ unionis naturarum versaturo, imò ipse D. Meissn. in Phil. Sobr. dubito an sobriè in hac difficultate ratio cinetur?

20. Sequitur uno verbo Unitas Formalis, in qua fundamentum querit Præcisiva, dicimus autem sic, propter antecedentem, quæ quodammodo materialis est: hæc vero à natura, seu essentia, formæ denominationem cepit; illa rem qua individuum, hæc qua indivisam in prædicatis essentialibus indigitat. Hæc Unitas ab re individua rationis tantum conceptu abit, quæ ultimam contractionem essentialiter addit, quatenus in natura verum esse possidet. Hæc vero Unitate concipimus naturam in se quæ talem, non quæ hæcitatatem involvit. Multiplicatur autem hæc natura & essentia in individuis, neq; communicabilis est, quia à parte rei existit; communitas vero Unitatis istius non estante functionem mentalem.

21. At verò nondum in hoc gradu Unitatis formalis intellectus Majestas subsistit, sed in alium secretiorem Unitatis nempe Universalitatem intendit, non ut à sensu oblatum, sed ut pro modulo mentis formatum: contemplatur hæc rem non à differentiis individuans modò abstractam sed in ijs multiplicatam, in se tamen unitate abstracta gaudentem. De hoc passim Arist. & ejus interpretes. Formam quidam prædictæ Universalitatis Unitatem cum aptitudine, quidam respectum faciunt. Nos utrumq; duas potius conditiones ejusdem Universalis putamus, & comparatione naturæ formam esse, ac communitatem cum respectu intentionali, quem fundat, rem subtractam actuare: nisi satis foret asseverare ideam istam communem formaliter, relationem necessario secum vehere.

22. Removendæ ab hac Universalis indivisione, materiale sibi deputante, quæ non habent naturam unius tantum ordinis generisq; & externo modò vinculo junguntur ut & aggregata, & complexa

B

plexa

flexa dictione Universalis, si distincta voces habeant significata. Differt etiam hæc indivisio ab illa quæ per se est, quod hæc comitatur naturam necessario in quovis statu, illa amittitur in contractione, tollens divisionem possibilem in subjectas partes; hæc vero impossibilem. Colludit tandem cum utraq; specie Unius per se, quod rebus communibus competit, neq; admittit in subjecto divisionem, non etiam reddit communicabile aliquomodo, quoad in illo est.

23. Sed quaeritur subtiliter admodum, numquid hæc Unitatis Universalis ratio, per mentis functionem confluat formaliter. Sunt, qui formalem Unitatem sufficere putant, & extra mentem subsistere, quam sententiam Joan. Bapt. Monl. peculiari tractatu propugnat, putà naturam secundum se vendicare quandam præcedentiam, in qua nondum sit per differentias multiplicata, nec ultimum terminum acceperit, in qua conditione denominetur ab unitate præcisionis sibi congrua, contingenter quidem, si absolute loquamur, siquidem adventu differentiarum à natura excidit; necessario vero, si natura in eo statu solitudinis collocetur: plura apud ipsos autores legere est. Verùm formalis Unitas non compatitur præcisionem quàm non modò aptitudinem sed & actum communicationis admittat, quem hic gradus respuit, neq; robur habet, aptitudinem si habet, in illà cum multis esse poterit: nec enim perpetuò sub eodem statu manet res in actu, sub quo fuerat in potentia. Accedit, perpetuam illam concomitantiam, aptitudinis in statu illo prioritatis non esse annexam, neq; repugnare incommunicabilitatem, etsi non comitetur. Urgent præter hæc Unitatem in secundo statu naturæ, in quo majorem intellectus attribuere non possit, quàm in antegressionis statu competentem: arguantur etiam ab actu, qui cum antecedit opus mentis & ex aptitudine procedat, in natura hæc quoq; supponenda videtur. In primis urget Monl. aptitudinem rerum diversarum, quarum diversitates non debentur intellectui sed rei ipsi, indidem ergò formas proventus putat.

24. Sed demolienda est ante omnia, convenientia Unitatis indeterminatæ per se ipsam, neque desiderantur rationum momenta

menta & pondera. Nihil enim præter essentiam & independentiam per prædicata necessaria natura inferri hæc verò unitas abstracta, deserens naturam in ultimo actu, independentiæ comes non est, nec ab essentia promanat, sed contingenter tantum ab ead. denominatur. Dehinc propalam est, in primo gradu essendi non abesse differentias, ac proinde Unitatem sufficientem non præbere, quippe repugnantem indivisioni; in illa igitur prioritare non importatur antegressio durationis in quâ fit, sed duntaxat independentia: nec valet distinctio temporis & naturæ, instans enim naturæ non potest dividere instans temporis, est enim instantanea duratio indivisibilis; Non major ratio apparet in prædicatis negativis, duratio enim ad utrumq; se gerit immutabiliter.

25. Plura hanc ineptitudinem Unitatis & potentiæ à partere i arguunt: sc. si in instanti realis existentia eâ natura non habet, nunquam secundum se sumta habebit: & si concedatur gratiâ antecedentiæ alicujus, in ea foret essentia superioris ante datam essentiam inferioris: Universali autem actu respondeto inferius. V. Arist. 2. Post. anal. c. ult. Quin Totum sine partibus sive absolutum seu respectivum sit, non dabitur, nec potentia sine objecto, nec respectus sine termino intelligibilis est.

26. Cæterum negari nequit, hunc actum nec convenire naturæ secundum se tantum, nec beneficio solius intellectus, sed esse mixtum ex eo, quod res vendicat ex natura propria, & quod mentali functione participat. Sic res de se habet entitatem identitatis cum pluribus, & illam potentiam, quam intellectus naturæ communi concedit; ab intellectu vero haurit unitatem, cujus merito illa identitas fit propria Universali: ita idem actus ante rationis advertentiam elicitus, nec erat liber, nec humanus, quâ posita, liber est & aliquid promeretur. Tenendum tamen actum illum essendi in partibus, respondere determinatæ tantum potentiæ illius naturæ, & sic de actibus in cæteris, unde conspicua disparitas. His pensulatè ponderatis, multis viâ dubitandi præcludetur.

27. Superfunt adhuc illi, qui genus Universorum actuale comminiscuntur, quod, ajunt, naturam esse jam multiplicatam, cujus minorem, quàm abstractionis, majorem verò quàm formalem U-

nitatem affirmant, quâ scilicet naturâ simul et semel in omnibus est, ita ut singuli actus sint velut partes unius totalis, quo natura est in singulis; addunt aptitudinem in re eod. modo accepta post contractionem residuam esse, quum nullus actus evertat propriam potentiam. Verum enim interdicienda sunt huic sententiæ omnia Philosoph. Gymnasia, antequam pedem inferat: perantiquam enim Universalium vestem dum immutat, penitus dissipat, ut intelligenti erit palam, & nos in ipso conflictu, ansâ præbita, monstrabimus.

28. Circa Actum à potentia hujus Unitatis emanantem dubitant; quidam ut Thom. 7. Met. 13. l. 4. c. 8. 35. & alii per existentiam actualem in inferioribus explicant. Addimus nos absolvi actum per inesse in subjectis partibus per identitatem, qua unum cum altero possumus copulare, etsi aliqua sæpè in formatione opus est, ut concernendo saltim totam naturam in partes, propter variam in existendi habitudinem.

29. Decertant alii circa aptitudinem Universalis unitatis, positivam an privativam facere verius sit: illa in novo essendi modo puro potentiali & separabili fundata improbat; erit itaq; mera negatio in non repugnantia constituta, nulla enim sui ipsius ad se realis potentia, neq; ad similes actus; Deniq; illa positiva aptitudo participaret quoque communem entis ratione de potentia existendi, quod ἄφωρον καὶ ἀληθινὸν, unde genus modorum potentialium prorsus subvertitur.

30. Denique distinctas agnoscimus aptitudines ad modos cæterarum negationum multiplicabiles & specificandas per formas ad modum exemplaris tribuentis speciem per se immediatè, quæ non formaliter sed causaliter tantum & consequenter sese perimunt. Disputant insuper de aptitudine remota in contractione: sed impossibilis sine dubio est, ut rationes evidentes convincunt, nec in exemplo materiæ patrocinium inveniunt contradicentes, ut alibi fufius discutitur. Esto ergo conclusio, naturam perfectam Unitatem Univerf. in 3. demum statu adipisci. Quò ratio hujus abstrusæ doctrinæ magis inclaresceret, de modo etiam, quo materia fabricatur

fabricat Univerſa, dicere, non videri poſſet *ἀνεροδιόνοσον*, niſi
proximitatem vereremur & potius ad phyſicam ſpectaret.

31. Reſtat ut perennitatem Univerſorum verbo expediamus,
quæ extat ap. Ariſt. 1. Poſt. c. 24. Volunt enim nonnulli peremat
individuis ſuperelle Univerſa; illa autem quotannis, conſtat, non
raro intercideret. Aliqui exiſtentiam tolli volunt, reſidua eſſentia:
alii diſcrepantiam in copula afferunt, quæ pro utriusq; conditione
terminos conjungit, putant itaq; in identitate, cum remotione
temporis & exiſtentia ſalvari veritatem. Sed eod. modo æterna
veritate Socrates erit homo. Alij ad objecta intellectus & ſpeci-
es; alij ad perpetuam ſucceſſionem confugiunt. Nos autem di-
cimus ita fieri per negationem loci & temporis, quæ ex accidenti
illis competunt, vel, quod magis arridet, quia in quibus ſunt, &
quando ſunt, ſemper unam & eandem rationem immutabilem
ſervans, ut de eclipſi luna Phil. 1. Demonſt. 7. pronunciat.

32. Antequam ſaſtigiū Diſp. imponamus reſidua eſt Unitas
omnium ſumma & perfectiſſima, diviſionis omnis incapax & in-
habilis, quæ mentis *διόνοσις* diviniſſima, in objecti & abſtra-
ctionis eminētia fundata: cætera n. Unitates multitudo potius ſunt,
in infinitas partes, niſi mentis repagulis conſerventur, & abyſſum
quandam diſſuēntes. In hoc vero eſſe et exiſtere unum ſunt & idē,
omnis imperfectionis adeoq; multitudinis expers; unde nos non
eſſe recte videmur, quoties hanc ſummi entis Majeſtate et *ἀνοροσταν*
mente revolvimus, à quo quantum diſcedimus, tantum ad ipſum
non ens declinamus; nullam enim à nobis entitatem poſſidemus,
niſi per emanationem & influxum iſtius fontis, unde niſi ad nos
manaret, ne ad momentum ſubſiſteremus.

33. Quo uomine ipſe Deus T. O. *μεγαροσπερατον* illud,
Πατρι, Judæis non ſine piaculo effabile, nobis manifeſtavit, quo in-
digitaret entitatem ſuam perfectiſſimam & Unitatem omnis
compositionis, imbecillitatis ac diſſolutionis immunem. actumq;
puriſſimum nullâ potentia paſſiva impotentem, & in ſe ſolum ne-
ceſſarium, quum nos contingenter tantum, imò ipſi Angeli exiſten-
tiam participemus, perq; potentiam corruptionis, ipſam non en-
titatem digitis quaſi monſtrems. Quadrat huc Aug. 1. conf. c. 11.

effatum. *Inspexi omnia infra te & vidi nec omnino non esse, nec omnino esse; esse quidem quoniam abs te sunt, non esse, quia id, quod tu es, non sunt.*

34. Nihil igitur deheri ratio suadet, seu privative seu negative intelligas; omnia enim plenissime possidet sive ad integritatem debitam, sive perfectionem possibilem: illud entitas independens suprema & simplicissima; hoc, causalitas ac essendi necessitas seu primitas, testatum relinquunt; non quidem formaliter, ita enim secundum quid perfectus foret, sed absolute seu eminenter & virtualiter, propter eminentissimam essentiam, virtutem & perfectionem ordinis ac rationis; erit itaq; ens unum per suammet essentiam verè *αὐθόπαρκατον*, à nullo alio receptam & illimitatam sive ex arbitrio dantis sive capacitate recipientis. Cave sis ergo, infinitam naturam aliter quam per negationem termini limitantis concipias, non per modum extensionis neq; præcisionis ad certum genus perfectionis, ut perfectio cum summa simplicitate & infinitudine, in qua nihil *ἄλλοῖον ἢ ἐπὶ τὸ γενεον*, intelligatur. Liquebunt hæc clarè omnia per sex compositionum classes (tot enim sunt) periculum facienti.

38. Sed manum de tabula ponentes fatemur, oculos mentis nostræ imitari noctuas caligantes, ad luminis Solaris splendorem, in hac Unitatis simplicissimæ ac manifestissimæ contemplatione: quo enim magis in lumen illud inaccessum aciem dirigimus, magis eò obfuscatur & conceptus format inadæquatos, nec comprehensivè nec intuitivè cognoscit; imò tantæ Majestatis Luce repercussa ratio, pavidum caput remefacta reflectit, & in abdita mundanæ sapientiæ fugiens delitescit, ac quotidie cum Apostolo ingeminat: *Ὡ βὰθ ὁ πλάτος καὶ ὀψείας καὶ γνῶσις Θεοῦ. ὡς ἀνεξήγη-
νῆτι τὰ κρείματα αὐτοῦ, καὶ ἀνεξιχνίασαι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ &c.*
Donec tandem sequetur altera in suo genere consummata notitia, in Academia cœlesti, ubi erit *εὐδαιμονία* nostra, ut cognoscamus illum Verum Patrem, & quem misit *JESUM CHRISTUM*, quando scilicet videbimus eum à facie ad faciem,

& similes ei erimus, sicut ille est.
*Τὴ ἐν Μοιάδι παναγία καὶ ὑπερᾶρρητῳ Τριάδι δεξὰ
καὶ χάρις.*

Παρε-

1

Forma hominis unde & quomodo produca-
tur, etsi involutum & profunda indaginis *ορέμια* :
absurdè tamen è potentia materia, satis improba-
biliter & summo cum periculo ex anima paren-
tum; rectius & sine absurditate ab ipso DEO
immortali produci immediate, cum S. Scriptura,
Antiqua Ecclesia, accuratioribus Scholasticis &
Philosophis asserimus.

2.

Lumen rationis nequaquam contradicit lu-
mini revelationis; seu quod verum dicit Scri-
ptura, nunquam falsum dicit natura.

3.

Prima Philosophia, etsi illustratur non raro
mysteriis fidei; formaliter tamen intra rationis
pomœria subsistit, neq; partim naturalis, partim
Divina credenda est.

4.

3. aut summum 4. Scientias in rigore dictas
concedimus, si Pneumatologiam & Mathema-
tivism puram includamus: de quibus tamen ad-
huc sub iudice lis est. Reliquas ergo, præter ne-
cessitatem à neotericis introductas, rejicimus.

Quos studij, fructus ACADEMIA JULIA
præstet.

Illis HORNEI cultoribus, atq; CALIXTI
Præfens hæc liquidè tua *Dissertatio* monstrat.

Hinc sanæ SOPHIÆ, veræq; relucet imago;
Altera deceptrix, larvata SOPHISTRIA, quâ

Proh dolor! inficitur non circumspecta Ju-
ventus,

Exulet hacce *Scholâ* potius, Garamantas &
Indos

Vana relegetur, cum deceptoribus ipsis.

Tu verò intrepidè saltim descende in are-
nam,

Teq; Virum præsta, non te laudabo prius-
quam

Publica vox sonet, & doctum fateatur, id
ipsum

Et voveo, & si quid veri prælagio, fiet.

M. LAURENTIUS A BODOCK,

Prof. Publ. Eloq.

PRÆSES.

